

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. София, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Камен Иванов

Членове: Владимир Астарджиев
Величка Цанова

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
в присъствието на прокурора Д. С. С.
като разглежда докладваното от Камен Иванов Наказателно дело за възобновяване № 20231000601473 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.419 ал.1 НПК вр.чл.306 ал.1,т.1 вр.чл.341 НПК вр. чл.424 ал.1 вр.чл.422 ал.1 НПК,като е образувано по искане на В. Г. Г. с посочен адрес,с установена самоличност,ЕГН ***** чрез адв.Н. Н. с посочен съдебен адрес,за възобновяване на наказателното производство по н.ч.д.№10443 /2022 година на Районен съд гр.София и в.н.ч.д.№1688/2023 година на Софийски градски съд.В подаденото искане сочи наличие на основания,разписани в чл.422 ал.1,т.5 НПК,като анализ на сторените оплаквания,релевиран в искането препращат към оплакване по чл.422 ал.1,т.5 НПК вр.касационните основания по чл.348 ал.1,т.1,т.2 и т.3 НПК-нарушение на материалния закон,съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на определеното наказание,включително режима на изтърпяването му.

С протоколно определение №3195/23.02.2023 година,постановено по н.ч.д. №10443 /2022 година по описа на Районен съд гр.София е извършено групиране на наказания по отделни осъждания на В. Г. Г.,с установена самоличност ,ЕГН ***** по нохд №7126/2013 година и нохд

№2611/2013 година, двете по описа на РС гр.София, като съдът е определил едно общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ за срок от три години, постановявайки същото да се изтърпи при първоначален „строг“ режим, на основание чл. 57, т.2 ЗИНЗС.

На основание чл.59 ал.1 и ал.2 НК вр.чл.25 ал.2 НК, от определеното общо най-тежко наказание съдът е приспаднал времето, през което осъдената В.Г. е била задържана по включените в съвкупността дела, както и изтърпения срок до момента по наказанията.

На основание чл.23 ал.2 НК съдът е присъединил към определеното най-тежко наказание наложеното наказание по нохд №2611/2013 по описа на СРС „лишаване от право да упражнява длъжност управител в търговско дружество“ за срок от три години.

Съдът е постановил осъдената Г. да изтърпи отделно наказанието, наложено по нохд №632/2008 година по описа на РС гр.Свиленград, „лишаване от свобода“ за срок от четири месеца при първоначален „строг“ режим на изтърпяване на наказанието, на основание чл.57, т.2 ЗИНЗС /изтърпяно/. На основание чл.59 ал.1 и ал.2 НК вр.чл.25 ал.2 НК от определеното наказание съдът е приспаднал времето, през което осъденото лице е било задържано, както и изтърпяната част от наказанията до момента.

С решение №730/18.10.2023 година, постановено по в.н.д.№1688/2023 година по описа на Софийски градски съд е потвърден първоинстанционния съдебен акт.

Постановеното решение от въззивния съд не подлежи на касационна проверка.

В искането са сторени оплаквания за нарушение на материалния закон, за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по смисъла на чл.348 ал.1, т.1 и т.2 НПК и за явна несправедливост на определеното наказание вр.чл.348 ал.1, т.3 НПК. Първоначално искането е адресирано до ВКС на РБ, но с разпореждане от 02.11.2023 година е отказано образуване на дело по искането и същото е изпратено на съответния районен съд. Понастоящем цялата преписка е представена пред АС-София.

Конкретно оплакванията са развити в следните насоки:

1. Материалният закон е нарушен и не е приложен правилно, защото извършеното групиране на наказанията е извършено по начин, противоречащ на Закона. Твърди се, че не е приложен най-благоприятния за осъдената Г. закон при групиране на наказанията по отделните осъждания, а първият и въззивният съд не са съобразили, че е настъпила съдебна реабилитация по осъжданията по нощд №7126/2013 година на РС гр. София и нощд №632/2008 година на РС гр. Свиленград. Защитата се позовава на Р№216/2011 година по к.д. № 1283/2011 година на КС на РБ и ТР№54/61 година на ВС на РБ.

2. Оплакването за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила е бланкетно, без изложени аргументи.

3. Твърди се, че е определено наказание, което е явно несправедливо, като са изложени съображения.

На основа горното и на основание чл.422 ал.1, т.5 вр.чл.348 ал.1, т.1, т.2 и т.3 НПК се иска възобновяване на производството по цитираните наказателни дела и отмяната им или изменение в съответствие с направените искания от осъдения молител. Било е направено искане за произнасяне от настоящият съд и спиране изпълнение на наказанието на осъдената В. Г., което съдът, с определение от 12.12.2023 година, е оставил без уважение.

Пред настоящия съд защитникът на осъдената В. Г., адв. Н.Н. поддържа доводите, изложени в искането. Излага съображения, свързани с направените в искането оплаквания за нарушение на процесуални правила и нарушение на материалния закон, като акцентира отново, че „...съгласно чл.86 ал.2 НК е настъпила реабилитация по право ...“ за осъждането по присъди по нощд №7126/2013 година на СРС и нощд №632/2008 година по описа на РС гр. Свиленград.

Твърди се, че първият съд и въззивният съд не са съобразили най-благоприятния режим на определяне на общо наказания, като не са се съобразили и с разписаното в ТР№3/2009 година на ОСНК на ВКС, доколкото при предходни произнасяния са били известни осъжданията на Г. и поради това групиране по реда на чл.306 ал.1, т.1 НПК в конкретния случай не е допустимо.

С посочените аргументи се иска възобновяване на наказателното производство.

Осъдената В.Г. не се явява пред настоящият съдебен състав,въпреки надлежното уведомяване за датата и часа на разглеждането на делото.

Представителят на САП изразява становище за неоснователност на направеното искане.Намира,че не са налице предпоставките на Закона за възобновяване на производството по цитираното частно наказателно дело по описа на Софийски градски съд,нито при произнясянето на първия съд са допуснати такива нарушения на закона и процесуалните правила,които да обуславят възобновяване на наказателните производства, както претендира защитата.Посочено е,че първият съд правилно е включил в съвкупността съдебните актове,с които са наложени наказания на осъдената,като е приложен най-благоприятния режим за осъденото лице.Намира,че първият съд правилно е приложил материалния закон,като въззивната инстанция също се е произнесла законосъобразно и обосновано.Прави анализ на начина,по който е била осъдена Г. по нохд №7126/2013 година на РС гр.София и нохд №632/2008 година на РС гр.Свиленград,с приложение нормата на чл.68 ал.1 НК по отношение осъждането от РС гр.Свиленград ,което изключва възможността да настъпи реабилитация и по двете осъждания,както твърди защитата.Коментира осъждането по нохд№2611/2013 година на РС София във връзка с възможността за групиране на наказанието по това осъждане с наказанията по първите две осъждания,най-благоприятния режим за осъдената Г. и приложението на чл.25 ал.4 НК.

Не намира да са допуснати процесуални нарушения,налагащи възобновяване на наказателното производство.

На това основание претендира искането да се остави без уважение.

След като прецени изложените доводи в стореното искане от осъдената В.Г. и поддържаните доводи от защитника пред настоящия съд,като съобрази изразеното становище на представителя на държавното обвинение,Софийският апелативен съд намери ,че стореното искане е процесуално допустимо,сторено е в срок и от оправомощено лице, но разгледано по същество не е основателно.

Съображенията са следни:

Следва да се подчертае,че настоящата извънредна инстанция няма правомощие при проверката си да изменя проверяваните и приети от съдилищата по делото фактически положения,включително да изгради своя

самостоятелно възприета фактическа обстановка. Предметът на извънредната проверка е изрично очертан в нормата на чл.422 ал.1,т.5 вр. чл.348 ал.1,т.1-3 НПК, както по основанията за проверка, така и касателно подлежащите на такава проверка съдебни актове. Изрично е посочено, че предмет на тази проверка е наличието или не на допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1,т.т.1-3 НПК, като включва проверка за нарушение на материалния закон – ако законът е приложен неправилно или не е приложен закон, който е трябвало да се приложи, ако е допуснато нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на процесуалните права на страните и не е отстранено, ако липсват мотиви на проверяваните съдебни актове или протокол от съответно съдебно заседание, ако съдебните актове са постановени от незаконен състав или тайната на съвещанието е била нарушена. Предметът на проверка е ясно очертан от Закона и с оглед разписаното в чл.422 ал.1,т.5 вр.чл.348 ал.1,т.3 вр.ал.5 НПК, касателно преценката за явна несправедливост на наложено наказание. Предметът на проверка е свързан и с начина, по който е изградено вътрешното убеждение на решаващия съд и преценка дали то е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички правно-релевантни факти и обстоятелства по делото.

Само за пълнота при принципното изложение за същността на настоящото производство следва да се посочи правото на конкретната съдебна инстанция по същество да кредитира едни доказателствени източници за сметка на други, поставяйки ги в основата на фактическите си констатации, като съществено нарушение на процесуалните правила ще е налице тогава, когато не са изложени съображения по оценката на доказателствените материали, когато те са оценени едностранчиво и тенденциозно или са сторени изводи на основата на негодна или несъществуваща доказателствена основа.

Видно е, че в производството по чл.306 ал.1,т.1 НПК, инициирано от прокурор при РП гр.София, първостепенния съд е приел допустимост на направеното искане, а с оглед събраните писмени доказателства, и данните за осъжданията на В. Г. Г. , с установена самоличност, е намерил да са налице условия за прилагане нормата на чл.25 ал.4 вр.ал.1 и ал.2 НК по повод осъждания на посоченото лице с различни съдебни актове, влезли в законна

сила.Преповтаряне на фактическата обстановка,възприета и изложена от първия съд,и от въззивния съд в цитираното решение,не се налага,но с оглед сторените възражения на защитата в това производство фактите следва да се акцентират отново.

Производство пред първия съд по реда на чл.306 ал.1,т.1 НПК е било образувано по предложение на РП-София с искане по отношение на осъдената В. Г. Г.,ЕГН ***** да бъде определено едно общо,най-тежко наказание при условията и на основание чл.25 ал.1 вр.чл.23 ал.1 НК.Правилно първият съд е установил,че последната влязла в сила присъда за осъдената Г. е присъда,постановена по нохд№ 2611/2013 година по описа на РС гр.София,влязла в законна сила на 24.06.2022 година, поради което РС гр.София е компетентния съд да извърши групиране на наказанията на осъдената Г. по отделните нейни осъждания.

Безспорно от представените по делото писмени доказателства-бюлетини,справка за съдимост,л.л.3-38 и справка от МП,ГД“ИН“,л.45 от делото се установява,че по отношение на осъдената Г. са налице няколко осъждания по:

-нохд №632/2008 година на РС гр.Свиленград,като за деяние извършено на 09.06.2008 година по чл.279 ал.1 НК и е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 /четири/ месеца и „глоба“ в размер на 200 лева,като наказанието „лишаване от свобода“ е отложено с изпитателен срок от ТРИ години,считано от влизане на присъдата в сила.Присъдата е влязла в законна сила на 29.05.2009 година.

-нохд №7126/2013 година на РС гр.София,като за деяние извършено през м.декември 2009 година в гр.София по чл.209 ал.1 НК и е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1/една/ година при определен първоначален „общ“ режим на изтърпяване при условията на чл.57 ал.1,т.3 ЗИНЗС.По реда на чл.68 ал.1 НК е приведено в изпълнение наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 /четири/ месеца,наложено на Г. с присъда по нохд №632/2008 година на РС гр.Свиленград.Присъдата е влязла в законна сила на 31.10.2017 година.

-нохд №2611/2013 година на РС гр.София,като за деяние извършено през месец март 2009 година в гр.София по чл.210 ал.1,т.3 и т.5 вр.чл.209 ал.1 вр.чл.26 ал.1 НК е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от ТРИ

години и е лишена от „право да упражнява длъжност управител в търговско дружество“.

за срок от ТРИ години,като по отношение наказанието „лишаване от свобода е приложена нормата на чл.66 ал.1 НК за срок от 5 години,считано от влизане в сила на присъдата /24.06.2022 година/.

Установява се от приложената справка на МП,ГД“ИН“,че осъдената Г. е изтърпяла наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 4 месеца,наложено и по нохд №632/2008 година на РС гр.Свиленград и наказанието „лишаване от свобода“ за срок от една година,наложено и по нохд №7126/2013 година на РС гр.София,като е освободена от затвора гр.Сливен на 22.01.2020 година.Правилно първият съд е намерил,че са налице основания за групиране на наказанията по т.н. обособените и посочени по-горе първо и трето осъждане,както и по т.н. второ и трето осъждане,доколкото деянията по тях са извършени преди да има влязъл в сила съдебен акт за което и да е от тях.Това групиране е най-благоприятно защото се групира наказание от ТРИ години „лишаване от свобода“ с наказание от ЕДНА година „лишаване от свобода“,вместо с наказание от 4 месеца „лишаване от свобода“.Отделен е въпроса,че има изтърпяване и по двете наказания-това от 4 месеца и това от една година „лишаване от свобода“.

По повод осъждането по нохд №7126/2013 година на РС гр.София и по нохд №632/2008 година на РС гр.Свиленград не са налице условията на чл.25 НК,доколкото за тези осъждания е налице хипотезата на чл.68 ал.1 НК. По тази причина позоваването на ТР №64/1961г. на ОСНК е некоректно, доколкото не са налице основания по чл.23-чл.25 НК за тези две осъждания.

Необосновано е възражението на защитата,че касателно осъжданията по нохд №7126/2013 година на РС гр.София и по нохд №632/2008 година на РС гр.Свиленград е налице реабилитация по реда на чл.86, ал.1, т.2 НК.Такава реабилитация по нохд №7126/2013 година на РС гр.София не е настъпила,доколкото при това осъждане е приложен чл.68 ал.1 НК за осъждането по нохд№632/2008 година на РС гр.Свиленград и наказанието е изтърпяно на 22.01.2020 година без да е постановена т.н.“съдебна реабилитация.По повод осъждането по нохд №632/2008 година на РС гр.Свиленград нормата на чл.86 ал.1, т.1 и/или т.2 НК също е неприложима. Реабилитация би могло да настъпи по реда на чл.88а, ал.4 НК след изтичане

на сроковете по чл.88а, ал.1 НК за двете осъждания, но те към настоящия момент не са изтекли и няма реабилитация по право.

Законосъобразно първият съд е приел,че следва да групира наказанията,наложени на осъдената Г. по присъди,наложени по нохд№7126/2013 година и по нохд №2611 /2013 година,двете на РС гр.София,като това е най-благоприятния за осъдената режим на групиране.Съдът е определил едно общо най-тежко наказание „лишаване от свобода” за срок от 3/три/ години,като законосъобразно е определен първоначален „строг“ режим на изтърпяване на това наказание при условията и на основание чл.57,т.2 ЗИНЗС.

Обосновано и законосъобразно първият съд,на основание чл.59 ал.1 и ал.2 НК вр. чл.25 ал.2 НК,е приспаднал времето,през което осъдената Г. е била задържана по включените в съвкупността наказателни дела,като е зачетена и изтърпяната част от включените в съвкупността наказания/това по нохд№7126/2013 година на РС гр.София/.

На основание чл.23 ал.2 НК наложеното наказание „лишаване от право да упражнява длъжност управител в търговско дружество“ за срок от три години по нохд №2611/2013 година на СРС е присъединено към определеното най-тежко наказание „лишаване от свобода.

Законосъобразно първият съд е постановил осъдената В. Г. Г. да изтърпи наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4/четири/ месеца при първоначален „строг“ режим на основание чл.57,т.2 ЗИНЗС /изтърпяно/,наложено и по нохд№ 632/2008 година от РС гр.Свиленград,като на основание чл.59 ал.1 и ал.2 НК съдът е приспаднал изцяло времето,през което Г. е задържана и търпяла това наказание.

За пълнота на изложението,макар и да няма възражения от страните в тази насока, следва да се подчертае,че обосновано първият съд се е произнесъл във връзка с нормата на чл.24 НК.Законосъобразно самият съд е подчертал,че „.....следва да се изложат доводи дали тя трябва да се приложи изцяло или частично,или не.Липсата на произнасяне по евентуалното приложение на тази норма би било процесуално нарушение.В този смисъл е и т.1 от Постановление №4/28.06.1965 година по н.д.№2/1965 на ОСНК,ВС“. Насетне ,излагайки споделими съображения първият съд е посочил,че с оглед броя на престъпните деяния,последователност,период на извършване,степен

на обществена опасност на осъден и на деянията намира, че не са налице основания за прилагане на нормата на чл.24 НК и за увеличаване наказанието на осъдената по реда на чл.24 НК. Такива искания не са правени.

При проверката и на въззивния съдебен акт, по оплакванията за допуснати съществени процесуални нарушения в искането на осъдената Г., с оглед задължението на настоящия съд да се произнесе на първо място по направени възражения за допуснати съществени процесуални нарушения от двете съдебни инстанции, макар и сторени декларативно, настоящият съд следва да посочи, че не споделя изложените обобщаващо от защитата на молителя оплаквания. Вярно е принципното съображение, че съдебният акт следва да почива на пълно, всестранно и обективно изследване на релевантни за предмета на делото факти и обстоятелства, които да се подложат на задълбочен анализ в производството по чл.306 ал.1, т.1 НПК, при спазване на процесуалните стандарти, разписани от Законодателя.

Обосновано и въззивният съд е намерил, че се е развило законосъобразно производство по чл.306 ал.1, т.1 НПК по повод допустимо искане от страна на РП гр.София

Настоящият съд намира, че не са допуснати нарушения на процесуалните правила при постановяване и на първия, и на въззивния съдебни актове. Не е допуснато нарушение на процесуални правила, довело до ограничаване на процесуалните права на осъдената в развитото се наказателно производство, изготвени са надлежно мотиви от първия съд/макар лаконични/ и от въззивния съд, като са дадени отговори на поставените за решаване пред съдилищата въпроси. Изготвени са съответни съдебни протоколи за проведените съдебни заседания, а съдебните актове са постановени от законен състав. Липсват дори твърдения да е нарушена тайната на съдебно съвещание. Видно е, че пред първата съдебна инстанция и пред въззивния съд осъдената е надлежно защитавана от защитник-адвокат. Обосновано въззивният съд е посочил по повод възражения на защитата, че производството се е развило при спазване изискванията на закона, не е нарушено разбирането, изложено в ТР№3/2009 година, като са изложени подробни съображения касателно нормата на чл.27 НК. Във връзка с позоваването на ТР№ 3/16.11.2009 година на ВКС по т. д. № 3/2009 година на ОСНК следва да се посочи, че ОСНК изрично е заявило „Не е допустимо

ново произнасяне с присъда или по реда на чл.306 ал.1,т.1 НПК за извършване на пълно и цялостно групиране на наказанията, ако при предходното произнасяне с влязъл в сила съдебен акт по приложение на чл.23-25 НК по делото на съда са били известни всички осъждания на лицето, но едно или повече от тях са останали необсъдени и не са били включени в съвкупност.Допустимо е след ново осъждане за престъпление,което не попада в отношение на съвкупност с нито едно от деянията по предходни влезли в сила присъди,съдът,постановил последната присъда, да извърши ново групиране на наказанията с присъдата или по реда на чл.306 ал.1,т.1 НПК като приложи по отношение на предходните осъждания правилата на чл.23-25 НК,включително и принципа за най-благоприятното за осъдения съчетание, установен с Постановление № 4/1965 година на Пленума на ВС и Решение №11/1987 година на ОСНК на ВС“. В случая при постановяването на присъдата по нохд №2611 /2013 година на РС гр.София съдът въобще не се е произнасял по въпросите за прилагането на чл.25 НК и чл.27 НК и е имал пълното право да проведе процедурата по реда на чл.306, ал.1 т.1 НПК, в която са постановени атакуваните съдебни актове.

Изводът на настоящият съд е,че оплакването на защитата на осъденото лице за допуснати процесуални нарушения по см. на Закона от първостепенния и от въззивния съд сочи на неточна или некоректна критика на въззивното решение,а и на възприетите от първия съд основни фактически положения.Поради всичко изложено по-горе се налага извод,че доводите в искането за възобновяване на наказателното производство по реда на чл.422 НПК,касателно допуснати съществени процесуални нарушения,са неоснователни.

Оценявайки обосноваността на оплакването за нарушение на материалния закон настоящият съд не намира,че е налице възобновителното основание по т.1 на чл.348 ал.1 НПК,защото счита,че не е допуснато нарушение на материалния закон в твърдяната насока нито от първия съд,нито от въззивната съдебна инстанция.Посочи се и по-горе,че нарушение на материалния закон е налице тогава,когато закона е приложен неправилно или не е приложен закон,който е трябвало да се приложи.В конкретния случай настоящият съд не намира да са налице такива обстоятелства,които да обосноват извод за нарушение на материалния закон.С оглед справката за съдимост на осъдената В.Г.,отчитайки възможността по отношение на

отделните влезли в сила съдебни актове да се приложи нормата на чл.25 ал.1 НК и съобразявайки се с най-благоприятния режим на приложението им по отношение на осъдената, правилно първият съд, а и въззивният съд са намерили, че по отношение част от осъжданията са налице условията на чл.25 НК, като най-благоприятния режим е групиране на наказанията, наложени по нхд №7126/2013 година на РС гр.София за деяние, извършено през м.декември 2009 година в гр.София по чл.209 ал.1 НК с наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1/една/ година и по нхд №2611 /2013 година на РС гр.София за деяние, извършено през месец март 2009 година в гр.София по чл.210 ал.1, т.3 и т.5 вр.чл.209 ал.1 вр.чл.26 ал.1 НК с наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от ТРИ години. На тази основа законосъобразно е определено и наложено най-тежкото измежду тези наложени наказания на Г. с тези съдебни актове, а именно „лишаване от свобода“ за срок от 3/три/ години с присъединяване на наказание „лишаване от право да упражнява длъжност управител в търговско дружество“. Във въззивното решение обосновано съдът е посочил, че „...съгласно правилата за кумулиране, регламентирани в чл.23 ал.1 НК на групиране подлежат наказанията, изчерпателно определени по вид в чл.37 НК и закона се абстрахира от начина на тяхното изтърпяване....“. Законосъобразни доводи въззивният съд е изложил и във връзка с начина на прилагане нормата на чл.25 ал.4 НК, като преповтаряне не се налага.

На тази основа настоящият съдебен състав намира, че правилно е определен „строг“ режим на изпълнение на определеното най-тежко наказание „лишаване от свобода“ по реда на чл.57, т.2 ЗИНЗС.

Отново следва да се посочи, че правилно осъждането по нхд №632/2008 година на РС гр.Свиленград не е включено в кумулационната маса по смисъла на чл.25 НК. От една страна е видно, че наложеното наказание по това наказателно дело е изтърпяно, а с оглед подлежащите на преценка обстоятелства за най-благоприятен режим на групиране, то не попада в приложното поле на чл.25 НК с посочените по-горе две осъждания /по нхд №2611/2013 година на СРС и по нхд №7126/2013 година на СРС/, за да се кумулира с тях.

Неоснователно е оплакването, че определеното наказание е явно несправедливо.

Изложените съображения от защитата не могат да се споделят, доколкото съдът е определил едно общо най-тежко наказание, не е прилагал нормата на чл.24 НК и е присъединил, в съответствие със закона, определеното наказание по чл.37 ал.1 НК-„лишаване от право да упражнява длъжност управител в търговско дружество“.

Въз основа изложеното по-горе, без да се налага изрично преповтаряне на фактическите и правни изводи на първия съд, и на въззивния съд в постановеното от него въззивно решение №730/18.10.2023 година по нчд №1688/2023 година, настоящият съд намира, че произнасянето на първия съд и на въззивната съдебна инстанция са изцяло съобразени със събраната в конкретното наказателно производство по чл.306 ал.1, т.1 НПК доказателствена маса.

Материалният закон е приложен правилно и не са допуснати съществени процесуални нарушения.

С оглед изложеното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на В. Г. Г., с установена самоличност, ЕГН ***** за възобновяване на наказателното производство по н.ч.д. №10443/2022 година на Районен съд гр.София и в.н.ч.д.№1688/2023 година на Софийски градски съд.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____